

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 137 / II Legislatura / Setè període

Dimecres, 8 d'abril de 1987

Comissió de Política Cultural

Presidència
de l'Illustre Sr. Joan Colomines

Proposició no de Llei
per la qual es declara l'Any 1988
Any del Cinema i de la
Televisió de Catalunya

Proposició no de Llei
sobre el Museu Verdaguer de la Torre Villa Joana, de Barcelona

Proposició no de Llei
sobre l'Escola de Formació Professional del Ripollès

SUMARI

La sessió s'obre a tres quarts de dotze del migdia i quatre minuts.

Proposició no de Llei per la qual es declara l'Any 1988 Any del Cinema i de la Televisió de Catalunya (Punt primer de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Vice-president substitueix l'I. Sr. President (p. 1881).

Presentació : I. Sr. Colomines (CiU) (p. 1881).

Posició dels grups : I. Sr. Curto (P) (p. 1882) i I. Sr. Llorda (S) (p. 1882).

Votació : Aprovada per unanimitat (p. 1882).

Proposició no de Llei sobre el Museu Verdaguer de la Torre Vila Joana, de Barcelona (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Colomines (CiU) (p. 1882).*

Posició dels grups : *I. Sr. Curto (P) (p. 1882) i I. Sr. Lorda (S) (p. 1882).*

Votació : *Aprovada per unanimitat (p. 1883).*

L'I. Sr. President es reincorpora al seu lloc (p. 1883).

Proposició no de Llei sobre l'Escola de Formació Professional del Ripollès (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació : *Manuel Nadal (S) (p. 1883).*

Posició dels grups no presentants : *I. Sr. Curto (P) (p. 1884) i I. Sr. Martínez i Ibáñez (CiU) (p. 1884).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 1885).*

Votació : *Rebutjada per 7 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció (p. 1885).*

La sessió s'aixeca a un quart d'una del migdia.

S'obre la sessió a tres quarts de dotze del matí i quatre minuts. Presideix la sessió l'I. Sr. Colomines, acompanyat del Vice-president, l'I. Sr. González Navas, i del Secretari, l'I. Sr. Aymerich. Assisteix la Mesa la lletrada Sra. Andreu.

Hi són presents les diputades i els diputats membres de la Comissió l'I. Sr. Ariño, l'I. Sr. Descals, l'I. Sra. Ferrer, l'I. Sra. Rúbies, l'I. Sra. Sanabra, l'I. Sr. Codina i Castillo (en substitució de l'I. Sr. Sanclimens), l'I. Sr. Martínez i Ibáñez (en substitució de l'I. Sr. Borràs), l'I. Sr. Montalat (en substitució de l'I. Sr. Ticó) i l'I. Sr. González i Castells (en substitució de l'I. Sr. Vila i Fontcuberta), pel G. p. de Convergència i Unió; l'I. Sr. Cadevall, l'I. Sr. Lorda, l'I. Sra. Lorente, l'I. Sra. Mata, l'I. Sr. Manuel Nadal i l'I. Sr. Soto, pel G. Socialista, i l'I. Sr. Curto, pel G. p. Popular.

Ordre del dia

1. *Proposició no de Llei per la qual es declara l'Any 1988 Any del Cinema i de la Televisió de Catalunya.*
2. *Proposició no de Llei sobre el Museu Verdaguer de la Torre Vila Joana, de Barcelona.*
3. *Proposició no de Llei sobre l'Escola de Formació Professional del Ripollès.*

El Sr. PRESIDENT : S'obre la sessió. Demano excuses personals pel retard meu : ha estat un imponderable. Admeto mocions de censura, ho admeto tot, eh?

Aleshores, voldria justificar-me davant de vostès per aquestes convocatòries, després anullació de convocatòries, convocades també per a un altre dia, i al final avui ens hem pogut reunir. Bé, això, vostès, vaja, ja se'n deuen haver adonat, la qüestió és un qüestió d'organització del Parlament i d'ocupació del nostre espai pels plens, que tenen preeminència. Jo els vull dir que no serà possible dur a terme tot l'ordre del dia perquè, la sessió informativa amb el senyor Conseller d'Ensenyament i la compareixença dels Excellentíssims i Magnífics Rectors de les tres universitats catalanes per tal d'informar de la situació estudiantil a l'ensenyament mitjà i universitari de Catalunya, no ha estat possible convocar-la per al dia d'avui : també, això, penso que s'adonen que aquests canvis que hi ha hagut no permetien un volum tan important com és aquest de mobilitzacions, convocar-los per a avui, però ja ho tenim assegurat, si no passa res, per al dia 30 d'abril; és a dir, que tots els rectors han donat la seva conformitat, el Conseller d'Ensenyament ha donat la seva conformitat... si no tenim una mala sort que ens ensopegui un ple, jo els prego que anotin aquest dia per a la sessió informativa.

Bé, jo ara passo la presidència a l'Illustre Diputat senyor González, el Vice-president, perquè m'han encarregat de la defensa d'aquestes dues Proposicions no de Llei.

(L'I. Sr. Vice-president substitueix l'I. Sr. President.)

Proposició no de Llei per la qual es declara l'Any 1988 Any del Cinema i de la Televisió de Catalunya

El Sr. VICE-PRESIDENT : El primer punt de l'ordre del dia és : debat i votació de la Proposició no de Llei per la qual es declara l'Any 88 Any del Cinema i de la Televisió de Catalunya, presentada pel Grup de Convergència i Unió. El senyor

Colomines té la paraula.

El Sr. COLOMINES : Moltes gràcies, senyor President. El 24 d'agost de 1897, és a dir ara fa 90 anys, en la diada de Sant Bartomeu, a la vila de Sants fou presentada en un envelopat una primera tongada de producció d'allò que en deien la producció Fructuós Gelabert; vostès, tots saben què significa això. L'any anterior, als tallers del fotògraf Napoleon es feren unes projeccions que el 1895, és a dir dos anys abans, havien estat presentades a París en el cinematògraf Lumière. De fet, doncs, l'any 1897 començava a Catalunya la singladura del cinema produït al nostre país, un cinema mut, és clar, i, per tant, un cinema sense conflictes. D'aleshores ençà el camí ha estat llarg : les tres monografies —que segurament vostès coneixen— d'Edicions Robrenyo, *Breu història del cinema primitiu a Catalunya*, la *Petita història del cinema de la Generalitat* i *Antologia dels textos i manifestos cinematogràfics*, marquen i descriuen, a bastament, tota aquesta trajectòria.

En aquests noranta anys s'han produït dos fets importants, a parer nostre. El primer és l'acceptació del cinema com un fet cultural i el segon és que durant el període de la Generalitat republicana, del 32 al 39, s'impulsà el cinema parlat en català amb una decidida continuïtat, a través de noticiaris, a través de films de cultura, a través de films de propaganda —naturalment, tot en curt-metratge.

No cal que ara, aquí, els expliqui què va succeir el 1939, i l'enorme confusió posterior en la definició del cinema en català. Aquest llarg camí, després de l'adveniment de la democràcia, ens ha conduït a un fet, que també és molt important, i és que Barcelona i Madrid siguin dos centres internacionals de producció cinematogràfica i que, a partir de l'esforç de tots els grups a Catalunya, es reincorporés el cinema català, és a dir el cinema fet en català, que ha de jugar un fort paper en el reconeixement de la nostra personalitat catalana. En el darrer any les produccions de cinema en català han augmentat d'una manera important —vostès, això, ja ho saben.

Pel que fa referència a la televisió les coses són molt més recents, i no cal enumerar-les en detall : les tenim tots ben presents. L'esforç de la televisió en català ha estat notable i, des de l'inici del que ara en podem dir Sant Cugat fins a TV3, l'esforç i la puja ha estat enorme.

És per tot això que, havent estat declarat l'any 1988, pel Consell d'Europa i pels Ministres de Cultura de les Comunitats Europees, l'Any Europeu del Cinema i de la Televisió, i escaient-se aquesta declaració en un moment important del relleu del cinema i de la televisió catalanes, ens ha semblat que, inserit en aquest context commemoratiu europeu, fóra molt positiu per a Catalunya que el Parlament declarés, dins d'aquest marc, l'any 1988 també Any del Cinema i de la Televisió de Catalunya, fet que permetria, a més d'abastar l'aspecte commemoratiu, possibilitar l'expansió de la nostra realitat cultural. És per tot això que nosaltres proposem aquest text, aquesta Proposició no de Llei, que ens agradaria que fos votat favorablement per tots els Grups de la Cambra : «El Parlament declara l'any 1988 Any del Cinema i de la Televisió de Catalunya, en el marc de l'Any Europeu del Cinema i de la Televisió que el Consell d'Europa ha instituït».

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT : Gràcies, senyor Colomines. No hi ha esmenes presentades per part de cap Grup parlamentari;

donariem, així, la paraula als portaveus dels Grups per posicionar-se. En primer lloc, el senyor... No hi ha ni el Grup Mixt ni Esquerra Republicana ni el PSUC, o sigui que començarem pel senyor Curto, del Grup Popular.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President; molt breument.

En primer lloc, per manifestar que amb molt de gust recollim i alabem les manifestacions de l'Il·lustre Diputat senyor Colomines relatives al retard d'aquesta Comissió, i, en segon terme, per anunciar que davant d'estes obvietats votarem favorablement la proposta de declarar el 1988 Any del Cinema i de la Televisió de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. El senyor Felip Lorda, del Grup Socialista.

El Sr. LORDA : Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres, persuadits ja per les raons que exposa la mateixa Proposició no de Llei i, més encara, per l'eloqüència amb què ha defensat aquesta Proposició el nostre distingit col·lega, senyor Colomines, anunciem el nostre vot afirmatiu a aquesta Proposició no de Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT : Gràcies, senyor Felip Lorda. Posaríem a votació la Proposició no de Llei.

Les senyores i els senyors diputats que hi estiguin a favor?

Les senyores i els senyors diputats que hi estiguin en contra?
Abstencions?

Ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Proposició no de Llei sobre el Museu Verdaguer de la Torre Villa Joana, de Barcelona

El segon punt de l'ordre del dia és : debat i votació de la Proposició no de Llei sobre el Museu Verdaguer de la Torre Villa Joana, de Barcelona, presentada també pel Grup parlamentari de Convergència i Unió. El senyor Colomines torna a tenir la paraula.

El Sr. COLOMINES : Moltes gràcies, senyor President. El poeta Jacint Verdaguer, com molt bé es digué en una publicació periòdica catalana, ens deixà com una mena d'herència apassionada, que, com si ell en aquest moment encara estigués vivint, s'ha renovat, en forma de controvèrsia, amb el projecte de remodelatge de la casa on morí, la Villa Joana, de Vallvidrera.

Efectivament, el poeta Jacint Verdaguer morí a Vallvidrera el 10 de juny de 1902, en una habitació senzilla, situada a la gran torre de Villa Joana : aquest havia estat el refugi dels seus darrers dies. Quina és la història de Villa Joana?

Simplificant, simplificant molt : l'any 25, 1925, l'Ajuntament de Barcelona compra aquest edifici, amb tots els terrenys del seu entorn. Ja l'any 1962, després d'insistència i de peticions diverses i també peticions multitudinàries, un ajuntament de l'any 62 —que no qualifico, però que dic que és de l'any 62— instal·lava el Museu Verdaguer, i s'ampliava l'any 1977, en plena transició, amb noves sales i amb informació complementària sobre el poeta, com ha succeït en tantes altres ciutats —vostès ho saben, anant pel món—, que han volgut honorar la memòria de les seves grans figures a través dels edificis on aquells habitaren : Barcelona conservà, encara que no amb la

dignitat que es mereixia, l'indret on morí aquell que tant honorà aquesta ciutat, i per a molts barcelonins, i per als amants de les lletres catalanes, aquest indret ha esdevingut un símbol. Però fa un temps l'Ajuntament de Barcelona anuncià un remodelatge de la finca Villa Joana, on rau el museu, per tal d'acollir-hi les oficines del Patronat del Parc de Collserola. Aquest anunci, sense gaires explicacions, diguéssim, va provocar una forta inquietud, que de seguida anà continuada per una campanya de protecció de l'indret, protagonitzada per moltes personalitats de la vida cultural i ciutadana de Catalunya, en un nombre superior als tres mil, i per una setantena d'entitats cíviques i culturals de tot Catalunya.

Tots vostès, a través de la Mesa d'aquesta Comissió, han rebut informació sobre aquesta campanya, que s'ha enviat a tots els membres d'aquesta Comissió, i amb un gran llibre de les tres mil signatures, que tenim aquí dipositat, al Parlament, i amb el llistat de les entitats adherides, des de la Comissió Pro Fundació Jacint Verdaguer, passant per l'Associació Catalana de la Dona, fins a llibreries —Joan Ballester, El Cigne i d'altres—, i, a més a més, amb un dossier on es recullen cartes, les gestions fetes i articles que s'han produït amb motiu d'aquesta polèmica. És evident que, com ha dit públicament una autoritzada veu, les obres s'han de fer a la casa i en el seu entorn, però s'han de fer per a la ciutat, mirant la ciutat.

És per això que nosaltres presentem aquesta Proposició no de Llei, que no pretén en absolut ser limitativa de res, sinó adequadament respectuosa amb el que és el sentiment ciutadà envers una figura cabdal de la literatura i de la història del nostre país, que ens agradaria que fos aprovada per tots els Grups parlamentaris i que té el següent text —faig notar que hi ha hagut una modificació del contingut d'aquesta Proposició no de Llei, que suposo que vostès ja hauran rebut—, i que diu : «El Parlament insta el Consell Executiu que faci les gestions pertinents perquè es mantingui el caràcter del Museu Verdaguer com a centre cultural de la Torre Villa Joana, de Vallvidrera, a Barcelona, i, en la mesura que sigui possible, incrementant-lo amb tot el material verdaguerià disponible i que, en el futur, aquest centre sigui objecte de protecció i de conservació.»

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT : Gràcies, senyor Colomines. Tampoc hi ha esmenes presentades a aquesta Proposició de Llei sobre el Museu Verdaguer de la Torre Villa Joana; donaríem, així mateix, la paraula als representants dels Grups per posicionar-se : senyor Curto...

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Sense cap més concreció i comentari, compta esta iniciativa amb lo vot afirmatiu del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. Senyor Felip Lorda...

El Sr. LORDA : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, nosaltres, el nostre Grup, s'adhereix de molt bon grat a aquesta Proposició no de Llei perquè és com dir-nos, no al nostre Grup parlamentari exactament, sinó a l'Ajuntament de Barcelona —i no cal recordar qui governa—, que faci allò que ja ha fet i que continua fent.

La Proposició no de Llei, en aquest sentit, és ociosa, gairebé un pleonasme, diríem. Ja fa mesos que el Consistori barcelonès va aprovar el Pla de Museus per unanimitat, amb l'aquiescèn-

cia del grup municipal de Convergència i Unió. En aquest Pla es preveu el remodelatge del Museu Verdaguer. Els promotors d'aquesta Proposició no de Llei, suposo que no ho deuen ignorar, això.

Més encara, ultra que n'ha parlat la premsa, d'aquest remodelatge, reiteradament, s'han fet ja nombroses gestions per tal de portar-lo a terme; en vull subratllar algunes de significatives: per suggeriment del professor Joaquim Molas, que, com tothom sap, és una destacadíssima figura de la crítica i de la història de la literatura catalana —i no oblidem que aquí es tracta de retre homenatge a un dels exponents màxims de la nostra literatura—, es va encarregar en el seu dia al catedràtic de literatura de l'extensió universitària de Vic, senyor Ricard Torrents, que fes una conceptualització general del remodelatge del Museu, amb la idea-força de convertir-lo en memorial digne i permanent de mossèn Cinto. El professor Torrents ja fa temps que lliura el seu treball, d'acord amb el qual s'ha procedit a fer el projecte arquitectònic de la restauració de Villa Joana, i s'han assignat les inversions pertinents per tal de realitzar-lo.

Es parla de les oficines instal·lades a la torre. Aquestes oficines —i no oblidem que Villa Joana té tres plantes— es van instal·lar arran de l'adquisició de la torre per la Corporació Metropolitana de Barcelona i no tenen per què produir aquesta alarma, gairebé pànic, de què donen testimoni totes aquestes sol·licituds que s'han fet, i de què s'ha fet ressò el grup majoritari. Són les oficines del Patronat del Parc de Collserola destinades a una tasca d'arranjament de les rodalies de Villa Joana, que faran més accessible el Museu Verdaguer, degudament rehabilitat.

Per tant, el fet que el Museu Verdaguer es constitueixi en un centre cultural no és, en absolut, incompatible amb aquesta tasca d'arranjament dels voltants de la torre.

Amb vista, justament, a tot això, la finca Villa Joana, com ja hem dit, fou transferida a la Corporació Metropolitana de Barcelona. Ara, és clar, la Corporació Metropolitana de Barcelona ja no existeix, i no és perquè nosaltres ho hàgim volgut. És probable que aquesta nova situació vingui a pertorbar l'efectuació d'un projecte ja en vies de realització, i que la Proposició de Convergència i Unió que ens ocupa reclama amb tant de zel que s'endegui. Serà potser una de tantes coses que pertorbi la supressió, tan volguda pel Grup majoritari, de la Corporació Metropolitana de Barcelona.

Malgrat això i malgrat el zel redundant i tardaner del Grup de Convergència i Unió, nosaltres esperem que el propòsit concebut per l'Ajuntament de Barcelona i assumit per la Corporació d'erigir un Museu Verdaguer, del qual puguem estar tan ufanosos com n'estem de l'excelsa figura a la qual serà dedicat, no ensopegarà amb massa dificultats a causa del trastorn que ocasioni la nova ordenació territorial de Catalunya, i les activitats ja endegades arribin a bon fi.

És clar, votarem afirmativament la Proposició, amb el sentiment que votem a favor d'una proposició pròpia, que ja teníem presentada molt abans que se li acudís de fer-ho al Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Gràcies, senyor Felip Lorda. Aquesta Proposició té un informe dels serveis lingüístics del Parlament, que introdueix modificacions, que suposo que són

acceptades. Si no hi ha cap problema, és a dir, si és així, el que posaríem a votació seria la modificació en general, la versió modificada per part dels serveis lingüístics del Parlament.

Posem a votació, si és així, la Proposició no de Llei sobre el Museu Verdaguer de la torre Villa Joana.

Les senyores i els senyors diputats que hi estiguin a favor?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

Ha estat aprovada per unanimitat.

(*Ll. Sr. President es reincorpora al seu lloc.*)

Proposició no de Llei sobre l'Escola de Formació Professional del Ripollès

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem al tercer punt —dono les gràcies al senyor González. El tercer punt és: debat i votació de la Proposició no de Llei sobre l'Escola de Formació Professional del Ripollès, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula el Diputat senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Bé, el Grup Socialista, i jo en el seu nom, presentem aquesta Proposició no de Llei amb el convenciment que comptarem amb el suport unànime dels grups d'aquesta Cambra i dels grups que estan avui en aquesta Comissió, donada la dinàmica d'aquesta sessió, en què les proposicions no de Llei es voten totes afirmativament quan tots els grups estem d'acord amb el contingut d'aquestes proposicions no de Llei. I aquesta és una proposició no de Llei que, tots els grups parlamentaris que estem aquí, jo sé positivament que estem d'acord amb el seu contingut.

El seu contingut és, en concret, que l'Escola Tècnico-professional del Ripollès, que dona servei a alumnes del Ripollès, de la Cerdanya, d'Osona i, fins i tot, de la Garrotxa, passi a formar part de la xarxa d'instituts públics de Formació Professional de la Generalitat de Catalunya.

Han fet moltes gestions, les associacions de pares d'aquesta escoles, els ajuntaments que tenen alumnes, parlamentaris de diversos grups d'aquella comarca i de les comarques de Girona, i hi ha un principi d'acord perquè aquesta escola passi a formar part, doncs, dels centres públics de la Generalitat.

Per tant, si aquest principi d'acord existeix, jo crec que el que cal és ser respectuosos amb les proposicions no de Llei, ser respectuosos amb aquesta Cambra i votar afirmativament.

Per què és important aquesta Proposició no de Llei? Doncs, perquè ens trobem amb un centre de Formació Professional que està donant un servei molt important en una comarca deprimida de muntanya, com és el Ripollès. El Ripollès és una comarca que es troba molt allunyada dels centres de decisió polítics i econòmics de Catalunya i el que no podem fer és anar separant-los d'aquests centres, sinó que el que hem de procurar és anar-los aproximant als centres de decisió de Catalunya. L'hem d'ajudar en les comunicacions, l'hem d'ajudar en les inversions econòmiques, l'hem d'ajudar en la millor inversió que podem fer en aquest país, que és la inversió en educació. I val la pena dir que aquesta escola, que està regida per una cooperativa, està fent un servei molt important, en aquests moments, a la comarca del Ripollès, i aquí hi ha diputats que ho saben positivament, perquè fins i tot han format part del claustre de professors d'aquella cambra. Ha fet una feina molt positiva, i jo vull dir una cosa: la Formació Professional al Ri-

pollès, aquesta escola de Formació Professional està fent allò que haurien de fer totes les escoles de Formació Professional de Catalunya, que és estar fortament imbricat amb el teixit social d'aquella població. En aquests moments, tots els alumnes de Formació Professional de segon grau d'aquella escola troben ocupació, no solament els que hi ha en aquests moments, els que ja han acabat, sinó que tenen demandes d'alumnes perquè vagin a treballar a les fàbriques d'aquella comarca, i l'escola no pot proporcionar alumnes perquè no en té, perquè tots els alumnes surten col·locats.

Per tant, és una escola que està fent un servei molt important a la comarca del Ripollès i a les comarques circumdants —ja he dit que Osona, la Cerdanya també en surten beneficiades.

La Proposició no de Llei també demana que quan es faci aquest traspàs, per dir-ho d'alguna manera, o quan s'incorpori aquesta escola a la xarxa de centres públics de la Generalitat, es tingui present que en les comarques de muntanya un dels temes que perjudica més el funcionament de les escoles és la gran mobilitat que hi ha del personal docent i, fins i tot, del personal no docent. Tots sabem que els instituts, les escoles de zones de muntanya tenen una gran mobilitat del personal i no es pot crear una línia educativa. En canvi, l'Escola Tècnico-professional porta molts anys amb una línia educativa molt correcta, molt positiva, com ja he esmentat. Per tant, el que nosaltres demanem és que també es tingui present aquesta línia educativa, aquesta estabilitat del professorat en el moment d'incorporar l'Escola Tècnico-professional del Ripollès als centres públics de la Generalitat.

Jo he dit que estic convençut que votarem afirmativament, i n'estic convençut perquè cal realçar la labor d'aquesta Cambra. Estem en una democràcia parlamentària, no estem en una democràcia publicitària. És a dir, les propostes, els acords estan en el Parlament i estan en les votacions del Parlament; no es fan sobre el paper, ni dient «ja ho farem» o «ja hem arribat a un acord», «el Consell Executiu ja ha dit que ho farà...» No, no; aquí hi ha una proposició no de llei i l'acord s'ha de prendre al Parlament. Jo dic que estem en una democràcia parlamentària, no publicitària, perquè tots sabem —almenys el Grup Socialista en té el conveniment— que el Consell Executiu no respon mai positivament, no és sensible als impulsos parlamentaris del Grup Socialista; procura evitar, tant com sigui possible, propostes parlamentàries del Grup Socialista, però sí que és sensible —però sensible involuntàriament, a través d'un acte reflex, és a dir, en el qual no participa la voluntat— a totes aquelles propostes que, impulsades per moviments ciutadans, impulsades per grups parlamentaris, impulsades per qui sigui, surten en els mitjans de comunicació. És a dir, no estem en una democràcia parlamentària; estem en una democràcia publicitària. I, per tant, perquè puguem evitar aquesta línia, de dir: «No, el que sí que fa el Consell Executiu és evitar sortir als diaris, sortir a la ràdio, sortir als mitjans de comunicació»... no, el que cal és que el Consell Executiu sigui sensible a les iniciatives parlamentàries dels grups.

Per tant, jo crec que, avui, tots els que estem aquí votarem afirmativament, i el que demano és que aquells parlamentaris que, per la seva situació geogràfica, la seva procedència geogràfica, el seu treball parlamentari i el seu treball en aquelles comarques del Ripollès, siguin encara més sensibles a aquesta proposta, i si estan d'acord amb el contingut, doncs, també hi

estiguin d'acord i votin afirmativament.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Nadal. No hi ha cap esmena presentada a aquesta Proposició no de Llei. Passarem, doncs, al posicionament dels diferents grups.

Pel Grup de Coalició Popular, el senyor Curto...

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en est cas concret, preval en mi més la credibilitat de les persones per damunt dels fets. I vull dir amb això que, per documents que m'han exhibit fa mitja hora els senyors Martínez i Descals, sembla que allò que demana la Proposició no de Llei socialista ja s'està fent, d'acord amb un escrit del 26 de febrer, que, d'alguna manera, és compromís formal d'atendre esta petició, i que també en virtut d'un escrit de l'Ajuntament de Ripoll que tinc al meu poder, s'interessa sobre l'Escola de Formació Professional del Ripollès.

Falta, per a mi, no obstant això, el posicionament del Grup de la majoria respecte al compromís a què he fet referència, i, en tot cas, i abans d'anunciar la nostra votació, desitjo escoltar per veu més autoritzada si el que apareix en la Proposició no de Llei s'està fent, com deia, o no.

En qualsevol cas, i a títol de comentari —més que de protesta formal—, vull dir que la falta d'informació comporta estes situacions d'inconcreció, de les quals personalment jo sóc enemic.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Curto. Té la paraula el senyor Frederic Martínez.

El Sr. MARTÍNEZ i IBÁÑEZ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup, jo diria, i en aquest moment permetin-me que parli una mica a títol personal, se sent molt afalagat per les expressions que el diputat del PSC ha fet respecte a l'Escola Tècnico-professional del Ripollès, i més encara quan ell ha dit que en aquesta sala hi havia algun diputat que havia pertangut al claustre de professors, i és obvi dir que sóc aquest diputat que havia estat del claustre de professors i per tant, tinc una experiència molt propera i molt viva del que aquesta escola és i del que significa en la nostra comarca. Però, si això no li fos prou al senyor diputat, jo li diré que encara tinc qüestions més íntimes que em vinculen a aquesta escola, com és el fet de ser pare d'un alumne —em sembla que sóc també l'únic d'aquesta sala que té aquesta condició. Bé, això només a títol anecdòtic, però que serveixi, si més no, per situar les coses en el seu just punt.

Jo voldria ressaltar que tota la situació que s'ha produït a l'entorn d'aquesta escola ha tingut un efecte positiu a la comarca i, d'aquest efecte positiu, no se n'ha parlat, o se n'ha parlat una mica de passada, i a mi em fa l'efecte que val la pena també de posar-lo de manifest, i és la gran labor d'unir esforços i de saber trobar voluntats, i de saber trobar solucions respecte al tema de l'escola.

I, en aquest sentit, val a dir que s'ha format una operació de reagrupament entorn de l'escola, tant per part dels mateixos professors com pels mateixos mestres, com pels sectors empresarials del Ripollès —que cal no oblidar que són els grans clients o beneficiats, d'alguna manera, també, de les actuacions de la mateixa escola—, com de les institucions públiques, i en aquest sentit, doncs, hauríem de parlar no solament d'ajuntaments, sinó també del Consell Comarcal de Muntanya, tantes i tantes vegades oblidat pel Grup proponent. I hauríem de

parlar també de les diputacions —en aquest cas, la de Girona—, i hauríem de parlar també —per què no?— de la sensibilitat que s'ha trobat en el mateix Departament de la Generalitat, en el Departament d'Ensenyament.

Com ha dit molt bé el senyor Curto... el que passa és que, la informació, jo lamento no haver-la pogut fer a mans, encara que haguem tingut ocasió de parlar amb els dos Grups abans de la reunió, que l'última informació l'hem rebuda aquest matí, a les vuit —per tant, era obvi que no la poguéssim plantejar—, i és una carta —ho dic per aquelles sospites que puguin tenir alguns diputats que fan signes ostensibles—, és una carta redactada a Ripoll el dia 7 i enviada per missatgers, arribada a Barcelona avui, a les vuit del matí, i que, si vostès em fan permís, els vull llegir : «Il·lustre senyor», aquesta carta me l'adrecen a mi, «en l'entrevista amb la senyora Carme Laura concedida als pares d'alumnes i professors, aquesta ens va assabentar de com creia ella que es podria resoldre la problemàtica de l'ETP del Ripollès, problemàtica que ja coneixes. Segons la Directora General, l'ETP del Ripollès s'incorporarà a la xarxa d'escoles públiques, tenint en compte el nivell de qualitat de la mateixa en el curs 87-88. Per fer aquest pas, se seguiran els següents passos :

»Primer : la col·laboració amb els ajuntaments per a les despeses de funcionament, locals, llum, calefacció, aigua, etcètera, fins que no hi hagi el trasllat a l'Institut Abat Oliva.

»Segon : El professorat de la cooperativa, disset persones, passaran a ser interins mentre no s'aprovin les oposicions, no donant un plaç determinat per a guanyar les mateixes.

»Tercer : El personal no docent s'haurà d'estudiar una possible solució.

»Frederic : els pares que hem portat les negociacions a través teu esperem que el Conseller d'Ensenyament ens concedeixi l'entrevista demanada per tots els estaments polítics i escolars, per a la confirmació definitiva del pas a l'escola pública.

»Atentament, el President de l'Associació de Pares d'Alumnes.» Aquesta carta està redactada ahir a Ripoll, i ens ha arribat avui.

Jo, és clar, no he tingut temps de dir-los, doncs, que només hi ha una intenció —no està concretat, però n'hem parlat amb el Departament i hi està conforme; n'hem parlat amb l'escola i els mestres també hi estan conformes—, que potser la solució més idònia per acabar de tancar aquest cas no fóra que el Conseller rebés a totes aquestes persones, sinó que sembla que s'optarà per la solució que el Conseller, per donar més... diguem-ne un compromís més formal al tema, es desplaçi al Ripollès i visiti l'escola, diguem-ne, tractant de donar la solemnitat que aquest acte mereix. És per totes aquestes qüestions, que ens sembla que coincidim plenament amb el Grup proponent, i perquè ens sembla que estem en el bon camí per resoldre el tema, que entenem que potser la Proposició no de Llei no és el millor camí per cloure aquesta actuació. Ens sembla que allò que està ja a punt de resoldre's, a punt de tancar-se, hauríem de deixar-ho tancar per natural, i no forçar les coses, en aquest cas.

És per això que, tot i que convenim que coincidim en interessos i coincidim en la solució, ens sembla que aquest no és el camí, i és per això que ens atrevim a demanar al Grup proponent que potser la millor fórmula i la millor manera de cloure l'acte seria que retirés aquesta Proposició no de Llei. I amb

això ens sembla que hauríem fet un bon servei tant a l'escola com als interessos de la comarca.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Martínez. Aleshores, no havent-hi cap més Grup per posicionar-se... (*Ll. Sr. Curto demana per parlar.*) Digui, senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, per a una qüestió d'ordre, li prego que tingui la benevolència de concedir la paraula al Grup Socialista, que és el que ha proposat aquesta Proposició no de Llei, per si té interès en reconsiderar la seva posició inicial, de retirar o no retirar aquesta Proposició.

El Sr. PRESIDENT : A veure... Em permeten un moment? (*Pausa.*) Senyor Curto, nosaltres considerem que si el Grup Socialista vol alguna cosa ja la demanarà. (*Rialles.*)

El Sr. MANUEL NADAL : El Grup Socialista vol contestar la proposta que ha fet el senyor Martínez, en nom del Grup de Convergència i Unió, per posicionar-se. Diguem que manté la seva Proposició no de Llei perquè nosaltres pensem que hi hauria d'haver un acord del Consell Executiu o una carta del Conseller, i no una carta de l'Associació de Pares —que respectem—, però que ens sembla que no és compromís suficient.

El Sr. PRESIDENT : Doncs passariem a la votació.

Les senyores i els senyors diputats que votin a favor d'aquesta Proposició no de Llei?

Les senyores i els senyors diputats que hi votin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquesta Proposició no de Llei ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 12 en contra i 1 abstenció.

Amb això s'acaba l'ordre del dia d'avui; permetin-me, com sempre, i abusant de la seva benevolència, que recordi la mort del professor català Joan Mascaró i Fornés, resident a Anglaterra i un home de prestigi i un home que ha posat en un nivell molt alt la cultura de Catalunya; la mort també del mestre enquadernador Emili Brugalla, una de les personalitats més importants en aquest art; de l'escriptor Tomàs Roig i Llop; de l'acadèmic Alfred Rochas i Carlotta; del cineasta nord-americà Robert Preston i del músic Buddy Rich.

I en el capítol de commemoracions hauríem d'anomenar, dintre d'aquest any 1987, el bicentenari del naixement del toxicòleg, també de prestigi internacional, Mateu Orfila, i el centenari del naixement de diverses personalitats : de l'arxiver Jordi Rubió i Balaguer —aquest és el nom amb què a ell li agradava que fos anomenat; era molt més que això, però a ell li agradava ser anomenat amb aquest nom—; de l'historiador Agustí Duran i Sanpere; de l'escriptor i periodista Agustí Calvet «Gaziel»; del filòleg mossèn Antoni Grieria; del polític i escriptor Rafael Campalans, i del sindicalista, també molt mogut dins el moviment de les lletres a Catalunya, Joan Peiró. I amb això... (*La I. Sra. Lorente demana per parlar.*) Digui?

La Sra. LORENTE : Si m'ho permet, senyor President, volíem fer un afegit a aquesta llista; un afegit. En nom del Grup Socialista, volíem felicitar molt efusivament el senyor Colomines (*rialles*), President d'aquesta Comissió, perquè ha obtingut el premi de teatre Ciutat de Granollers, amb la qual cosa queda palès que nosaltres almenys mai no havíem dubtat de les seves qualitats teatrals. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Àfrica Lorente; molt agraït. (*Ll. Sr. Descals demana per parlar.*) Algú més?

Sí, el senyor... *(Rialles.)*

El Sr. DESCALS : Lògicament —i ens han passat al davant—, nosaltres volem fer palesa també la nostra felicitació.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. En alguna sessió que

sigui més curteta que aquesta ja els llegiré algun acte d'aquesta obra guanyadora. *(Rialles.)*

S'aixeca la sessió.

(És un quart d'una del migdia i deu minuts.)